

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 18Co/12/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8311211170
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daniela Babinová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8311211170.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Daniely Babinovej a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Marianny Muránskej v právnej veci žalobcu CASH COLLECTORS SK s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, IČO 44 703 015, zastúpený AK Havel, Holásek & Partners, s.r.o., so sídlom Mlynské Nivy 49, 821 09 Bratislava, proti žalovanému 1/ B. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXXX/X K., toho času G. X/XXXX K., 2/ G. N., nar. X.X.XXXX, bytom N. XXXX/X, K., toho času na neznámom mieste, zastúpenú opatrovníčkou K. I., pracovníčkou OS O. nad G., za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalovaných Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, IČO 42176778, Važecká 16, Prešov, zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, ul. Sovietskych hrdinov 163/66, Svidník, o zaplatenie 2368,70 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu v Humennom č.k. 21C 18/2013-259 zo dňa 6.11.2013 jednohlasne takto

r o z h o d o l :

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, trovách konania medzi žalobcom a žalovaným v 1/ a 2/ rade a trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom.

Nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade.

Priznáva vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 131,14 eur, ktoré je povinný zaplatiť žalobca v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Igora Šafranka, advokáta v Svidníku.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zaviazal žalovaných v 1/ a 2/ rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 470,22 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 27.10.2010 až do zaplatenia všetko v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. náhradu trov konania nepriznal žalovaný v 1/ a 2/ rade. Zaviazal žalobcu zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi trovy právneho zastúpenia vo výške 236,47 eur v lehote do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že ide o spotrebiteľskú zmluvu a je potrebné na vzťah vyplývajúci z tejto zmluvy aplikovať ustanovenia na ochranu spotrebiteľa nakoľko žalovaní v 1/ a 2/ rade vystupovali pri uzatváraní zmluvy ako spotrebiteľa v zmysle § 52 ods. 3 OZ a ust. § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z.. Právny predchodca žalobcu vystupoval ako dodávateľ v zmysle § 52 ods. 2 OZ a § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z.. Zohľadnil námietku vedľajšieho účastníka o neexistencii správneho údaju o RPMN v predmetnej zmluve, ktorý má za následok, že sa považuje takýto úver za poskytnutý bez poplatkov a bez

úročne. Vychádzal z toho, že žalobca ako banka s bankovou licenciou, odborne spôsobilá firma, ktorá koná pri poskytovaní úveru v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, t.j. poskytovanie úverov aj pôžičiek, musela postupovať s odbornou starostlivosťou pri uzatváraní tejto zmluvy. Preto mu bolo zrejme, že skutočnosti tak uvedená RPMN neplní zákonom stanovený účel, t.j. ochranu spotrebiteľa, aby si vedel skutočne vypočítať celkové náklady spojené s úverom, to znamená nie len istinu, zmluvné úroky, ale predovšetkým poplatky spojené s daným úverom. RPMN nemôže byť menšia než je ročná úroková miera pre banku je to známa skutočnosť inak dôjde minimálne k obchádzaniu zákona o RPMN a jeho účelu. Ide teda o klamanie spotrebiteľa a nekalú obchodnú prax, ktorá je absolútne neplatná a je v rozpore s dobrými mravmi. Pri takejto firme - banke nestačí všeobecná obrana, že to bol v súlade s právnymi predpismi. Pri hodnotení údajov RPMN je potrebné aplikovať nie len ustanovenia Občianskeho zákonníka a spotrebiteľských zmlúv, ale zároveň aj ustanovenia zákona č. 258/2001 Z.z.. V danom prípade uvedená výška RPMN bola 6,6 %, je v zjavnom nepomere s dohodnutým ročným úrokom vo výške 10,6 %. Keďže údaj RPMN sa vypočítava z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, z toho je zrejme, že v tomto prípade tak to nebolo a táto skutočnosť svedčí o tom, že údaj bol uvedený nesprávne. Z tohto dôvodu ho považoval súd prvého stupňa ako údaj neuvedený, pričom právny predchodca žalobcu musel mať túto okolnosť za zrejme preukázanú. Dojednanie RPMN je teda absolútne neplatné z viacerých dôvodov a tým je v rozpore s § 39 OZ. Je tiež absolútne neplatné dojednanie v danom prípade aj neprijateľnou podmienkou podľa § 53 ods. 4 OZ. V tomto prípade posudzoval úver ako bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ išlo o námietku premlčania, ktorú vzniesol vedľajší účastník vystupujúci na strane žalovaného, súd sa zaoberal touto námietkou a dospel k záveru, že je dôvodná. Vychádzal z dohodnutých mesačných splátok pri poskytnutom celom úvere 1659,7 eur, t.j. 27,66 eur v počte 60 a neprihliadal na úroky a poplatky, vzhľadom na nesprávny údaj o RPMN. Vo veci bola vznesená námietka premlčania, pričom súd prvého stupňa dospel k záveru, že nie je premlčaný celý uplatnený nárok žalobcu, ale len časť. Nakoľko nebola vyhlásená predčasná splatnou úveru a nedošlo k zosplateniu úveru, súd prihliadol na premlčanie jednotlivých splátok. Za premlčané bolo preto potrebné považovať splátky úveru, ktorá nastala 3 roky pred podaním žaloby, t.j. dňa 5.10.2011 bola podaná žaloba a pred obdobím 5.10.2008 boli jednotlivé splátky úveru premlčané. Konečná splatnosť úveru mala byť 20.2.2010 a v súlade s výpočtom vedľajšieho účastníka súd priznal žalobcovi výšku 17-tich splátok, t.j. 470,22 eur (od 20.10.2008 do 20.2.2010). Zvyšný nárok žalobcu zamietol z vyššie uvedených dôvodov.

Výrok o príslušenstve úroku z omeškania odôvodnil § 517 ods. 1, 2 OZ a § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/95 Zb..

Výrok o trovách konania medzi žalobcom a žalovanými v 1/ a 2/ rade odôvodnil § 142 ods. 2 O.s.p. s poukazom na percentuálny úspech žalobcu vo výške 19,85 % z požadovanej sumy, čo považoval za nepatrnú čiastku oproti úspechu žalovaných vo výške 80,15 %.

Výrok o trovách konania medzi žalobcom a vedľajším účastníkom odôvodnil ust. § 142 ods. 2 O.s.p..

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie v časti, kde v prevyšujúcej časti bola žaloba zamietnutá tak vo vzťahu k istine, ako aj príslušenstve v pohľadávke aj vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania odvolanie žalobca. Vo svojom odvolaní uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou súdu prvého stupňa, ktorý považoval úver poskytnutý žalovaným v 1/ a 2/ rade ako úver bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na to, že žalobca nemôže byť zodpovedný za otázku neuvedenia smernice alebo čl. 6 ods. 1 Smernice 93/13/EHS, ktorú nedodržala Slovenská republika, okrem toho údaj RPMN ako údaj informačný údaj nemožno považovať za zmluvnú podmienku a nie je ani spôsobilá vykonať akúkoľvek nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi žalobcom a spotrebiteľom. Súd prvého stupňa sa nijako nevyporiadal s otázkou, či bol údaj vypočítaný v dobe uzavretia zmluvy platného vzorca na je výpočet. Konštatuje len výšku RPMN v dohode medzi účastníkmi, resp. uvedenej úverovej zmluve a s dohodnutým ročným úrokom 10,6 % a považuje to za zjavný nepomer. RPMN hoci aj vypočítané aj podľa zákonného vzorca, ktorý bol v zákone chybné uvedené, nie je spôsobilé založiť nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Zároveň tiež prepojenie rozhodnutia súdu prvého stupňa o použití zákonnej výšky RPMN ako neprijateľnej podmienky sa nedá odvodíť ani z medzinárodných dohod ani vnútroštátnych predpisov a je potom takéto konštatovanie chybné. Chyba transpozície predmetnej

smernice, resp. výsledok, ktorý použitím chybné uvádzaného zákonného vzorca je získaný podľa názoru žalobcu je nakoľko zrejme, že priemernému spotrebiteľovi musí byť už na prvý pohľad zrejmé, že RPMN je v nižšej výške ako úroková sadba, ktorá tak ako správne uvádza prvostupňový súd, by mala predstavovať jeho základnú zložku. V zmysle smernice je vytvorenia rovnakých podmienok na trhu a zlepšenie súťažného prostredia jedným z hlavných dôvodov prijatia tejto smernice a uvádza sa tiež v dôvodovej správe k zákonu č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch. RPMN okrem vyjadrenia skutočnej ceny úveru je nemej dôležitou ak nie hlavnou úlohou prijatia jednotnému výpočtu RPMN preto, aby umožnil spotrebiteľovi jednoduchšie sa orientovať na trhu úverových produktov a môcť jednoducho porovnávať výhodnosť poskytovaných úverov. V tejto súvislosti poukázal na odbornú literatúru napr. JUDr. Z. o úlohe RPMN. V prípade, že by žalobca nevyočítal v zmluve RPMN podľa v čase uzavretia zmluvy platného zákonného vzorca malo by to za následok neoprávnenú diskrimináciu, nakoľko by ním vypočítaná RPMN bola niekoľkonásobne vyššia ako vypočítaná práve na základe tohto vzorca. Neprináleží žalobcovi úloha osvetového subjektu a bolo by nepochybne spojené s neprimerane vysokými nákladmi na propagáciu vlastných produktov, ak aby vlastne bola taká osвета o priemerného spotrebiteľa účinná. Z toho možno prijať záver, že žalobca ani nemohol uviesť inú RPMN ako vypočítanú v zmysle v tom čase platných právnych predpisov. V námietke žalobcu, ktorý uvádzal, že vzorec pre výpočet RPMN je chybný a vo svojich tvrdeniach sa opiera o názor Ministerstva hospodárstva SR. Na vyjadrený názor ministerstva, však nebolo možné prihliadať vzhľadom na platnosť vzorca pre výpočet RPMN uvedeného v prílohe platného zákona o spotrebiteľských úveroch v čase rozhodovania prvostupňového správneho orgánu. Poukázal na rozhodnutia odvolacích súdov, ktorí konštatujú, že pre posúdenie platnosti tohto vzorca je potrebné vychádzať z potreby správne aplikovať v praxi záväzné právne predpisy. Vzhľadom k takto uvedenému RPMN na základe platných právnych predpisov nemožno vychádzať z toho, že úver bol bezúročný a bez poplatkov.

Preto možno považovať tak za diskriminačný taký postup súdov, kde v obdobných alebo analogických situáciách riešia odchylným spôsobom posúdenie a argumentáciu týkajúcu sa práve problematiky správnosti vzorca RPMN. Tento chybný výpočet sa vyskytoval vo všetkých úverových produktoch bánk a iných finančných inštitúcií v čase ich platnosti radovo išlo o tisíce prípadov. Je tiež potrebné vychádzať z toho, že úroky za poskytnutý úver sú jasne a zreteľne vyjadrené v čl. 1 zmluvy o úvere, rovnako poplatky sú jasne a zrozumiteľne uvedené v čl. 1 zmluvy o úvere a v prílohe zmluvy, ktorou bol sadzobník poplatkov a s ktorým sa žalovaný oboznámi. Nepostačuje ani odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa jednou vetou pri takej firme ako banka nestačí všeobecná obrana, že to bolo v súlade právnym predpisom. Táto konštatácia v právnom štáte je absolútne neprijateľná. Pokiaľ ide o námietku premlčania, ktorú vzniesol vedľajší účastník, na jednej strane poukazuje na predpisy Občianskeho zákonníka na druhej strane poukazuje na predpisy Obchodného zákonníka a sám súd prvého stupňa považoval zmluvu o úvere uzavretú medzi účastníkmi za tzv. absolútny obchod, čím má na myli zrejme § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka. V čase uzavretia záväzkové vzťahu medzi účastníkmi konania neobsahoval Obchodný zákonník špeciálne ustanovenia, ktoré by upravovali ochranu spotrebiteľa a nič sa nezmenilo ani v súčasnej dobe. Preto žalobca považoval v tejto časti rozsudok za neurčitý a zmätočný. Navyiac v tejto oblasti existuje ucelená a konštantná judikatúra Najvyššieho súdu SR a ČR, kde rozhodnutie súdu prvého stupňa v priamom rozpore s právnym posúdením veci. Uvedené rozhodnutia najvyšších súdov jednoznačne konštatujú, že záväzky banky na základe, ktorých sa zaviazali poskytnúť dlžníkovi finančné prostriedky a dlžník sa zaviazal finančné prostriedky vrátiť a zaplatiť úrok je potrebné posudzovať podľa ustanovení Obchodného zákonníka. Je právne irelevantné, že žalovaný nie je podnikateľ. Použitie Obchodného zákonníka na tieto vzťahy účastníci dohodou nemôžu vylúčiť, preto je nedôvodná aj námietka žalovaných, že nezobrali úver ako podnikatelia, ale ako bežní občania. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 1Cdo 120/2010, 4Obo 115/99, rozhodnutia Ústavného súdu ČR II. ÚS 3711/11, 32Cdo 3337/2010 NS ČR, NS SR 6Ncdo 4/2012. Zároveň sa žalobca nestotožňuje ani so záverom súdu prvého stupňa v tom zmysle, že keďže nedošlo k predčasnej splatnosti úveru a k zosplateniu úveru, súd prihliadal na premlčanie jednotlivých splátok. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Obo 54/2007. Preto navrhol, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenené a vyhovel odvolací súd žalobe v celom rozsahu vrátane priznanej náhrady trov konania pred súdom prvého stupňa a v trov odvolacieho konania.

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril vedľajší účastník, ktorý uviedol, že žalobca odmieta, aby súd sankcionoval žalobcu na nesprávnu transpozíciu smernice SR ohľadne vzorca pre výpočet RPMN. To znamená, že tým žalobca chcel povedať, že ak spotrebiteľ ako súkromná osoba požiada v dobrej viere

banku o poskytnutie úveru, ktorá by ročnej úrokovej sadzbe 17,7 % uviedol hodnotu RPMN 10,8 %, má toto chyba byť na ťarchu spotrebiteľa, ktorého jediným individuálnym prínosom v typovej zmluve je jeho podpis. Nie je chybou Slovenskej sporiteľne, že do právneho poriadku SR vznesený vzorec k výpočtu RPMN v nesprávnej forme, avšak stále ide o banku, ktorá má profesionálny personálny aparát k bezchybnému zabezpečeniu činnosti, za ktorých účelom vôbec banka pôsobí a ak zo zákona spája s neuvedením RPMN v zmluve bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, niet jediného rozumného dôvodu, prečo by na úkor spotrebiteľa ako súkromnej osoby. Zmluvu koncipovala banka, preto niet dôvodu, aby sa mala vyvíjať tak profesionálna akciová spoločnosť, ktorá funguje oproti nebankovým spoločnostiam za omnoho prísnejších podmienok z toho, že očividne údaj o RPMN bol nesprávny. Výška RPMN má slúžiť ako číslo, na základe ktorého si vie spotrebiteľ porovnať výhodnosť tej ktorej spotrebiteľskej úverovej zmluvy. Hlavnou úlohou RPMN je ale dať spotrebiteľom odpoveď na otázku, aké je celkové navýšenie úveru vyjadrené percentom z poskytnutého úveru za rok. Potom alibisticky vyznieva aj argumentácia žalobcu, ktorému neprináleží úloha osvetového subjektu aj keď práve od banky s názvom Slovenská sporiteľňa by sa dalo očakávať aj toto v obmedzenej viere. Z uvedeného je zrejme, že žalobca si veľmi dobre bol vedomý zlého výpočtu hodnoty RPMN, podľa ktorého postupoval a bez ilúzie možné povedať, že platí to aj iných bankách pôsobiacich na Slovenskom trhu. Ak je ale praktika takých spoločností, ktoré sú akciovými spoločnosťami, že nechcú z vlastnej iniciatívy skončiť s klamaním spotrebiteľa nakoľko konkurencia určite bude konať rovnako, potom nie je možné sa diviť, že táto praktika sa po rokoch môže obrátiť proti všetkým subjektom poskytujúcim spotrebiteľské úvery, ktoré vedome klamali svojich zákazníkov presne tak, ako sa to stalo aj v tomto konaní. Aplikovanie § 4 ods. 2 písm. g/ zákona č. 258/2001 Z.z. došlo práve opačným konaním aké načrtá žalobca pokiaľ uvádza v odvolaní v bodoch 20 - 21, že vzorec na výpočet RPMN platí v rozpore so smernicou a chybu v transpozícii uznáva aj zákonodarca v dôvodovej správe, potom zmätočnosť tvrdenia žalobcu vidí vedľajší účastník v tom, že ak zákonodarca sám prizná chybu v transpozícii smernice do právneho poriadku SR, prečo by mal byť sankcionovaný žalobca, ak vlastne svojimi argumentmi svedčí o tom, že o tejto nesprávnosti vedel. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR I. ÚS 402/2013 a pokiaľ išlo o argument vznesenej námietky premlčania a použitia alebo posudzovania tejto námietky z pohľadu predpisu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 5Ncdo 20/2009. Ďalej tiež vedľajší účastník poukázal na celý rad rozhodnutí odvolacích súdov v Trenčíne, Trnave v Prešove pokiaľ išlo o otázku chybného uvádzania RPMN v súvislosti s transpozíciou smernice Európskej únie do právneho predpisu SR, ale aj otázke posudzovania premlčania vo vzťahu pri spotrebiteľských zmluvách a aplikácie ustanovenia Občianskeho zákonníka a zákona o ochrane spotrebiteľa a spotrebiteľských úveroch. Práve posledné dva predpisy sú lex specialis aj k Obchodnému zákonníka ja k Občianskemu zákonníka ak je zmluva uzatváraná so spotrebiteľom. Z týchto dôvodov je správne ak súd na tento právny vzťah použije ustanovenia o spotrebiteľskom práve, a teda aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, s poukazom na § 879f ods. 3, 4 OZ. Už aj na prvý pohľad je otázka premlčania v podobe troch rokov alebo štyroch rokov evidentne výhodnejšia pre spotrebiteľa v podobe trojročnej premlčacej lehoty. Odvolanie žalobcu vyznieva tak, ako keby si žalobca od súdu nárokoval, aby súd ochraňoval hospodárske záujmy na jeho strane v rozpore s čl. 169 ods. 1 zmluvy o fungovaní EÚ. Práve z toho vyplýva jednoznačná povinnosť členských štátov podporiť záujmy spotrebiteľov, zaistiť vysokú úroveň tejto ochrany, ochrany zdravia, bezpečnosti a hospodárskych záujmov spotrebiteľov, podporu ich práva na informácie, vzdelanie a práva združovať na ochranu svojich záujmov. Preto navrhol rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a priznať náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby, t.j. vyjadrenie k odvolaniu z hodnoty sporu 2368,7 eur za jeden úkon 101,24 eur a 8,04 eur režijný paušál, spolu 109,28 eur + 20% DPH, spolu 131,14 eur.

Odvolací súd prejednal rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 212 ods. 1,2 O.s.p. a to bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd sa zaoberal napadnutým rozhodnutím v časti, kde bola v prevyšujúcej časti žaloba zamietnutá a ostatný výrok o priznaní nároku žalobcu, ako taký nadobudol právoplatnosť podľa § 206 ods. 2 O.s.p..

Podľa ust. § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 336/2005 Z.z., spotrebiteľskými zmluvami sú kúpna zmluva, zmluva o dielo alebo iné odplatné zmluvy upravené v ôsmej časti tohto zákona a zmluva podľa § 55, ak zmluvnými stranami sú na jednej strane dodávateľ a na druhej strane

spotrebiteľ, ktorý nemohol individuálne ovplyvniť obsah dodávateľom vopred pripraveného návrhu na uzavretie zmluvy.

Podľa ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 336/2005 Z.z., dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 336/2005 Z. z., spotrebiteľom je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 336/2005 Z.z., spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka").

Podľa ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 336/2005 Z.z., neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 336/2005 Z.z., v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Podľa § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme.

Podľa § 2 písm. b) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa aväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 2 písm. d) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ročnou percentuálnou mierou nákladov sadzba, ktorá sa aplikuje na výpočet podľa prílohy tohto zákona z hodnoty celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a výšky poskytnutého spotrebiteľského úveru,

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; 3) v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí 6) obsahuje najmä

a) sumu, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov; ak je to možné, treba uviesť aj súčet týchto platieb s upozornením na možnosť účtovania kompenzácie ušlých výnosov, ak veriteľ chce túto možnosť využiť,

b) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje,

c) cenu tovaru alebo poskytnutej služby,

d) identifikáciu vlastníka, ak vlastníctvo neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva spotrebiteľom,

e) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

f) meno a adresu spotrebiteľa,

g) ročnú percentuálnu mieru nákladov; ak nie je uvedená, spotrebiteľský úver sa

považuje za bezúročný a bez poplatkov,

h) podmienky závislé od objektívnych skutočností, pri ktorých splnení môže byť upravená ročná percentuálna miera nákladov,

i) výpočet nákladov uvedených v §2 písm. c), ktoré neboli zahrnuté do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov; ide o určenie podmienok, za ktorých musí spotrebiteľ zaplatiť zvýšené náklady. Uvedie sa výška týchto nákladov, spôsob výpočtu alebo čo najpresnejší odhad.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, Zmluva ďalej obsahuje

oprávnenia spotrebiteľa na zníženie nákladov na spotrebiteľský úver pri jeho splatení pred lehotou splatnosti podľa §6,

sankcie za porušenie zmluvy,

podmienky, za ktorých možno použiť zmenu alebo šek,

spôsob zániku záväzku zo zmluvy.

Podľa § 4 ods. 5 zákona Č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pri nesplnení podmienok podľa odsekov 2 a 3 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo

dodaný tovar alebo poskytnutá služba.

Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nieje v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa mohlo právo vykonať po prvý raz.

Podľa § 103 Občianskeho zákonníka, ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

Z pripojeného obsahu spisu vyplýva, že medzi účastníkmi bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere dňa 23.2.2005. právnym predchodcom žalobcu bola Slovenská sporiteľňa a.s., Bratislava, ktorá žalovanú v 1/ a 2/ rade poskytla úver vo výške 1659,7 eur (50 000,- Sk), ktorý sa žalovaní zaviazali uhradiť v pravidelných mesačných splátkach s konečnou splatnosťou úveru 20.2.2010 s premenlivou úrokovou sadzbou 10,6 % a RPMN vo výške 6,6 %. Prvá splátka úveru bola splatná 20.3.2005 a posledná

20.2.2010. Žalovaní v 1/ a 2/ rade úver vyčerpali, avšak vyčerpané prostriedky nevrátili žalobcovi riadne a včas.

K prvej námietke žalobcu týkajúcej sa zodpovednosti žalobcu za nesprávne transponovanie smernice EÚ do právneho predpisu Slovenskej republiky, otázke záväznosti výpočtu RPMN, či je to podmienka v úverovej zmluve základná alebo nie, pri posudzovaní nesprávnosti vzorca, ktorý slúžil pre bankové inštitúcie v čase uzavretia úveru pri dohode RPMN, odvolací súd poukazuje na závery, resp. dôvody prijatia zákona o ochrane spotrebiteľa a spotrebiteľských úverov. Vo svetle judikatúry Najvyššieho súdu SR, ČR, ale hlavne Ústavného súdu SR je možné konštatovať, že všeobecné súdy musia poskytnúť ochranu spotrebiteľovi a v prípade zistenia nesprávnosti, ktoré vedú k nekalým obchodným praktikám zo strany dodávateľa služby v pomere ku spotrebiteľovi sa odvolací súd plne odvoláva na ustanovenie § 54 ods. 1 OZ s poukazom na to, že práve toto ustanovenie je náročné vo vzťahu k dodávateľovi a poskytovateľovi služby, v danom prípade peňažnej služby, peňažného úveru a význame chráni spotrebiteľa. Práve toto ustanovenie poukazuje na skutočnosti, že pomer medzi postavením veriteľa a dlžníka v podobe poskytovateľa bankovej inštitúcie, ako dodávateľa služby a spotrebiteľa je zjavný a vzhľadom na profesionálny aparát, ktorým disponuje poskytovateľ, dodávateľ služby tým, že zamestnáva odborne spôsobilý aparát je spotrebiteľ v zjavne nevýhodnejšom postavení a skutočne pokiaľ ide o zmluvy o úvere ide o typové formulárové zmluvy, kde nemá spotrebiteľ v podstate inú možnosť, ako akceptovať návrh dodávateľa a overiť ho podpisom. Preto nemožno súhlasiť s námietkou žalobcu, že aj keď nesprávny vzorec, tento bolo potrebné akceptovať vzhľadom na tú okolnosť, že Slovenská republika nesprávnym spôsobom transponovala smernicu EÚ a tým došlo na čas, kedy bola úverová zmluva podpísaná medzi účastníkmi zmluvy k takej nesprávnosti, ktorá nemôže byť pripísaná na ľarchu dodávateľa služby. V tejto súvislosti aj argumenty uvádzané vedľajším účastníkom v konaní a vo vyjadrení k odvolaniu sú akceptovateľné, sú formulované na základe množstva skúsenosti obdobných rozhodnutí a posudzovaní vzťahov medzi dodávateľom a spotrebiteľom v spotrebiteľských úveroch pri rozhodovacej činnosti súdov prvého stupňa, odvolacích súdov, ale aj Najvyššieho súdu SR. Preto odvolací súd sa domnieva, že súd prvého stupňa správnym spôsobom vyhodnotil nesprávne uvedené výpočet RPMN, resp. finálnu podobu RPMN ako nesprávnosť, ktorá nemôže byť pripísaná na ľarchu spotrebiteľa a vychádzal z toho, že úver pre nesprávnosť uvedeného RPMN je bezúročný a bezpoplatkový.

V ďalšej námietke poukazuje žalobca na nesprávnosť aplikácie ustanovenia Občianskeho zákonníka pri otázke premlčania nároku možno konštatovať istú zmätočnosť pri záveroch súdu prvého stupňa o absolútnom obchode, ktorý upravuje Obchodný zákonník a aplikácie OZ pri posudzovaní námietky premlčania. V tomto smere je potrebné poukázať na to, že posúdenie právneho vzťahu, ako vzťahu spotrebiteľského i napriek tomu, že bola uzavretá zmluva o úvere a dojednanie o tzv. absolútnom obchode. Skutočnosť, že vzťahy medzi účastníkmi zmluvy sa budú riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka samo o sebe nevyklučuje aplikáciu ustanovení na ochranu práv spotrebiteľa vyplývajúci z ustanovenia Občianskeho zákonníka § 52 a násl. a najmä § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka. Dôvodom je to, že OZ má postavenia *lex specialis* vo vzťahu k Obchodnému zákonníku pri ochrane práv spotrebiteľa. Odvolací súd nesúhlasí s uplatnenou námietkou žalobcu, že ustanovenia o premlčaní vyplývajúce z ustanovením OZ nie sú svojím obsahom výhodnejšie pre spotrebiteľa v porovnaní so štvorročnou premlčacou lehotou vyplývajúcou z ustanovení Obchodného zákonníka. Je nesporné, že žalovaný v 1/ a 2/ rade ako spotrebiteľia nemali možnosť ovplyvniť obsah zmluvy, t.j. aj dojednanie ohľadne ustanovení Obchodného zákonníka a práve preto s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 1 OZ súd prvého stupňa správne obsah zmluvy vykladá v prospech spotrebiteľa v záujme nezhoršenia jeho zmluvného postavenia vo vzťahu k postaveniu dodávateľa. V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že aj Najvyšší súd SR dospel k záveru, že zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyľovať od § 54 ods. 1 OZ v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenia. O pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že žalobca opakovane vystupuje v občiansko-právnych konaniach, ktorých uplatňuje nároky voči spotrebiteľom a otázka premlčacích lehôt, ktoré sú posudzované v spotrebiteľských vzťah podľa OZ musí byť žalobcovi zrejma, keďže opakovane aj Krajský súd v Prešove v obdobných prípadoch vec rovnako právne posúdil (napr. rozhodnutie 4Co 127/2013). Z týchto dôvodov odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol medzi žalobcom a žalovaní v 1/ a 2/ rade podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. vzhľadom k tomu, že žalovaní v 1/ a 2/ rade, ktorí mali úspech vo veci neuplatnili si nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadne nepriznal.

Vzťah medzi žalobcom a vedľajším účastníkom vo vzťahu k náhrade trov konania rovnako odvolací súd posúdil podľa § 224 ods. 1 a §142 ods. 1 s poukazom na to, že vedľajší účastník vystupoval na strane žalovaných v 1/ a 2/ rade, ktorí mali úspech v odvolacom konaní, preto mu priznal náhradu trov odvolacieho konania za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnej služby v znení neskorších predpisov z hodnoty sporu za jeden úkon právnej služby 101,24 eur a podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 65/2004 Z.z. 8,04 eur režijný paušál a 20% DPH podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Zb. 21,86 eur, spolu priznal náhradu trov vedľajšieho účastníka vo výške 131,14 eur.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.